

eller anden Magt ubehagelig, skulde komme til at krænke de Hensyn, som Neutraliteten kræver. For at komme bort fra alt dette ubestemte og usikre har vi givet 2det Stykke, § 1, den Affattelse, at det kun er strafskyldigt i Skrift eller Tale at søge at ophidse Befolkningen mod en krigsførende Nation. Nu kan man naturligvis sige, at Spørgsmaalet om, hvad der er ophidsende i Skrift eller Tale, kan være Genstand for et Skøn. Vi har i Udvalget faaet fremlagt forskellige Eksempler paa, hvorledes en dansk Gesandt i Udlandet har fundet Anledning til at gøre opmærksom paa, at denne eller hin Udtalelse i dette eller hint Blad ikke var behagelig for den fremmede Stat, men jeg har rigtignok den Opfattelse, at intet af de Eksempler, som blev os forelagt, og som ikke var af den Beskaffenhed, at det kunde straffes efter den bestaaende Lov, vilde kunne straffes efter denne. Men det ved jeg jo ikke. Jeg ved jo ikke, hvorledes Domstolene vil fortolke den, og det kunde tænkes, at de vil gaa skarpere til Værks i den Henseende, end jeg antager.

Det ærede Mindretal, Højre, har jo ment, at der ikke laa tilstrækkeligt Værn for Ytringsfriheden deri, at det kun er strafbart at ophidse, og har derfor ønsket, at der skulde tilføjes til Ordene at ophidse Befolkningen „til Had“. Det er jo saa meget stærkere, saa man bedre skulde kunne udtale sig frit uden at risikere at komme i Strid med Lovbestemmelsen. Vi fra vor Side har nu ment, at dette maatte dog vist være overflødigt, og vi har ogsaa ment, at det kunde maaske bidrage noget til at gøre Loven vanskeligere at haandhæve, idet der, naar der blev Tale om en Ophidselse, senere kunde blive Disput om, hvorvidt denne var en forsøgt Ophidselse til Had, eller den ikke var det, og naar vedkommende Skribent eller Taler sagde, at det kunde gerne være, at der var noget ophidsende i det, han havde skrevet eller sagt, men det var aldrig faldet ham ind at ophidse til Had, saa ved jeg ikke, om der ikke der vilde være nogen Vanskelighed ved at komme til en rimelig Afgørelse.

Saa er der endelig et Ædringsforslag om at ændre Tidsfristen for Lovens Gyldighed fra den 1. November næste Aar til den 1. Januar næste Aar. Det er et Ønske, som har været fremme fra flere Sider, og jeg synes ikke, der har været nogen rimelig Grund til at modsætte sig det. Indtil 1. November 1916 er jo en lang Tid at give Regeringen alene Raadighed over, om denne Lov skal bestaa. Naar man sætter Fristen til 1. Januar,

saa gælder den altsaa et lille halvt Aar, og det er jo muligt og vilde være ønskeligt, at den til den Tid vil være overflødig, fordi der ikke længere er Krig i Europa. Men skulde den vise sig nødvendig, vil det jo være meget let at forlænge dens Gyldighed. I den Tid vil man jo ogsaa faa nogen Erfaring om dens Virkning. Jeg har den Opfattelse, at der vil blive grumme ringe Grund til at anvende den, og at den heller ikke vil faa nogen videre Anvendelse. Men skulde jeg deri tage fejl og Domstolene f. Eks. skulde anlægge en noget strengere Maalestok for Ophidselse end den, jeg vil anse for den rette, saa har man dog Løjlighed til i December, naar Loven skulde forelægges til Fornylse, at overveje det Spørgsmaal, om man muligvis paa det Punkt skulde foretage en Forandring. Jeg tror saaledes, at ogsaa denne Bestemmelse om en forkortet Gyldighed for Loven vil være vel motiveret.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale at stemme for de af hele Udvalget foreslaaede Ændringer, for det Ændringsforslag under Nr. 2, som er foreslaaet af Udvalgets Flertal, og derefter at stemme for Loven i den ændrede Skikkelse.

Goos: Paa det Mindretals Vegne, som med Hensyn til et enkelt Punkt har stillet et Underændringsforslag til det af Udvalgets Flertal stillede Ændringsforslag, skal jeg udtale, at vi ligesom Flertallet af Udvalget, som den ærede Ordfører nys bemærkede, har haft et Ønske, som ogsaa udtaltes ved første Behandling: at der i det hele taget ikke var fremsat et Forslag til Lov af dette Indhold, og at det i alt Fald skulde begrænses saa meget, som Nødvendigheden krævede det, efter hvad der var forelagt for os eller maatte blive forelagt for os, eller at det i hvert Fald skulde begrænses saa meget, at det ikke fik en videre Form, end Regeringen ansaa for nødvendig. Denne Begrænsning i Hovedbestemmelserne i Lovforslaget, som det forelaa, mener vi, ligesom hele Udvalget, er opnaaet ved den forandrede Affattelse, som Udvalget nu indstiller til Tingets Vedtagelse. Den er for det første sket ved det, jeg stedse maa betragte som Hovedbestemmelsen, nemlig det første Stykke, som angaar Udtalelser, der efter Lovforslaget, som det forelaa, kan vække Mistanke eller er egnede til at fremkalde den Forestilling i Ind- eller Udland, at den danske Stats Anliggender ikke varetages med fuld Respekt for ligelig og ubetinget